

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3024/2023
17.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца: АА из села ..., ББ из села ..., ВВ из села ..., ГГ из села ... и ДД из села ... чији је заједнички пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Дирекција полиције – Координациона управа за АП КиМ – ПУ Приштина, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1701/21 од 23.03.2022. године, у седници одржаној 17.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1701/21 од 23.03.2022. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2987/18 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да тужиоцима на име накнаде материјалне штете на име неосноване обуставе исплате зараде од јула 2013. године до септембра 2017. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде материјалне штете на име неисплаћених „бонуса“ за период од јуна 2013. године до септембра 2014. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, ослобођени су тужиоци обавезе плаћања судских такси. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1638/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, па су одбијени, као неосновани, тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им накнади штету у висини неосновано обустављене исплате зараде и неисплаћених „бонуса“, за период од јула 2013. године до септембра 2017. године, са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ. Ставом другим изреке,

преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара, па су обавезани тужиоци да туженој накнаде трошкове поступка које је имала пред првостепеним судом у износу од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 302/20 од 30.09.2020. године усвојена је ревизија тужилаца и укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1638/19 од 19.09.2019. године и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1701/21 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијени, као неосновани тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им исплати неисплаћене зараде на име накнаде материјалне штете на име неосноване обуставе исплате зараде за период од јула 2013. године до септембра 2017. године и на име накнаде материјалне штете на име неисплаћених „бонуса“ за период од јуна 2013. године до септембра 2014. године у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу четвртном изреке првостепене пресуде па је одбијен, као неоснован захтев тужилаца да се обавезе тужена да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара и обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде парничних трошкова исплате износ од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужиоци због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, а како из навода ревизије произилази и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужилаца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су пре заснивања радног односа код тужене, обављали послове у Косовској полицијској служби (КПС), а након самопроглашења независности Косова 2008. године, по препоруци Владе Републике Србије напустили су КПС. Након одређеног времена и спроведених припрема и достављања документације, психофизичких тестирања и безбедносних провера, тужиоци су потписали решења о заснивању радног односа код тужене, а која им нису уручена из безбедносних разлога. У периоду од заснивања радног односа до краја 2013. године тужиоци су фактички радили за тужену, а тужена им је након исплате првог

дела зараде за јун 2013. године обуставила исплату зараде и свих других новчаних примања.

При овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да је тужена дужна да тужиоцима накнади штету на име неисплаћене плате и „бонуса“, за утужени период, у складу са чланом 172 Закона о облигационим односима. Тужиоцима није престао радни однос на законом прописан начин с обзиром да тужена није донела решење о престанку радног односа тужиоцима супротно обавези из члана 175. и члана 185. Закона о раду. Поред тога, тужиоци су у периоду потраживања били радно ангажовани код тужене и обављали фактички рад, а тужена није донела, нити доставила тужиоцима одлуку о обустави исплате плате, с обзиром да је тужиоцима до утуженог периода редовно исплаћивала месечне плате са додацима на плату. Висина потраживања на име накнаде претрпљене штете утврђена је оценом налаза и мишљења судског вештака за економско - финансијску област.

Другостепени суд је након одржане расправе одбио тужбене захтеве с обзиром да тужиоци, у периоду потраживања нису радили код тужене, као послодавца, у својству заспослених, пуно радно време, већ су били у радном односу код другог послодавца Косовској полицијској служби, са пуним радним временом и остваривали право на исплату плате. Осим тога, тужиоци нису доказали да су у утуженом периоду обављали фактички рад, за који би имали право на исплату плате, као и бонуса. Стога тужиоци неосновано потражују накнаду штете на име неисплаћених плата и „бонуса“.

По налажењу Врховног суда, основано се ревизијом указује да је побијана одлука донета на основу погрешне примене материјалног права, због чега чињенично стање није правилно и потпуно утврђено.

Другостепени суд је применом правила о терету доказивања из члана 231. став 2. Закона о парничном поступку закључак о непостојању одговорности тужене за неисплаћене плате и „бонусе“ тужиоцима у смислу члана 172. став 1. у вези члана 154. став 1. Закона о облигационим односима засновао на исказима тужилаца, налазећи да тужиоци нису доказали да су у периоду потраживања обављали фактички рад код тужене, с обзиром да су радили пуно радно време у Косовској полицијској служби и за то примали зараду. Међутим, другостепени суд је пропустио да пре примене правила о терету доказивања у смислу члана 231. став 1. Закона о парничном поступку подвргне оцени све изведене доказе (члан 8.) те да имајући у виду исказе тужилаца у целини и исказе свих саслушаних сведока оцени значај чињенице, да су до јула 2013. године тужиоци редовно примали плату од тужене, да нису добили решења о престанку радног односа, након што им је тужена обуставила исплату плата, као и да су у периоду потраживања тужиоци достављали извештаје о раду и информације непосредном руководиоцу сведоку ЕЕ о чему се овај сведок изјашњавао, али и сведоци ЖЖ и ЗЗ. Тужена, иако је у одговору на тужбу оспорила тужбени захтев, није доставила доказе о радно-правном статусу тужилаца након јуна 2013. године у вези са основом одјаве са осигурања 31.05.2013. године и престанком исплате плата и „бонуса“.

Код изложеног, релевантне чињенице у вези са постојањем радног односа тужилаца код тужене, као и у вези са евентуално обављеним фактичким радом тужилаца у утуженом периоду, нису утврђене од чега и зависи право на исплату

припадајућих плата и „бонуса“, па је Врховни суд укинуо другостепену пресуду применом члана 416. став 3. Закона о парничном поступку.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер иста зависи од коначног исхода парнице.

У поновном поступку, другостепени суд ће имајући у виду изложене примедбе Врховног суда исказане у овом решењу, оценом свих изведених доказа у целини расправити правно релевантне чињенице и правилном применом материјалног права донети нову на закону засновану одлуку о захтевима тужилаца.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци решења, на основу члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**